

som i Forhold til Retten maa betragtes som ikke eksisterende. Retten kan, naar den finder, at der ikke er nogen Skyld, frifinde den vedkommende, den kan afgøre Sagen med en Advarsel, og den kan tilbyde ham en Bøde, der er lavere end den, som er tilbudt ham af Politidirektøren; det er noget, som jeg mener følger af sig selv.

Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om, at han forventede, at Politidirektøren vilde faa Instruktion, og at der vilde blive ført Kontrol med ham. Ja, Politidirektøren vil paa dette Omraade være stillet i Forhold til Justitsministeriet paa samme Maade som enhver anden administrativ Embedsmand, som Justitsministeriet har at kontrollere, og Justitsministeriet maa da, naar Lejlighed gives, nærmere undersøge Forholdene og efter Omstændighederne træffe Forandringer.

Jeg har endnu kun et Spørgsmaal tilbage at berøre. Det er et Spørgsmaal, som ikke har noget at gøre med Lovforslagets reelle Indhold, men angaar Sprogbrugen. Man vil her indføre det ny Ord „Forelæg“, som Udvalget finder ret fortræffeligt. Til Begrundelse af, at man har valgt dette Ord, henviste Ordføreren til, at han havde fundet det i den ham meddelte Korrespondance mellem Justitsministeriet, Kriminal- og Politiretten og Politidirektøren. Ja, det er ganske naturligt, at man der for Kortheds Skyld har benyttet dette Udtryk. Da der var Spørgsmaal om, hvorvidt der var Anledning til her at indføre en Institution, der svarede til det, som man i Norge kalder „Forelæg“, og som man i Tyskland kalder „Verfügung“, har man under Henvielse til den norske Lovgivning brugt det norske Udtryk. Udtrykket kan jo være meget godt, og at det kan bruges i det danske Sprog, er der ingen, som benægter, men det forekommer mig dog, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at indføre det i vort Retsprog. Udtrykket er aldeles norsk og har i Norge en særlig Betydning, som i øvrigt er langt mere indskrænket, end hvad der ligger i selve Ordet. Sproglig ligger der i Ordet „Forelæg“ omtrent det samme som i Ordet „Tilkendegivelse“, men jeg kan ikke se, at der er nogen Grund for os Danske til at tage et juridisk Udtryk fra et fremmed Land, naar man maa indrømme — og det tror jeg, man maa — at vort Sprog er tilstrækkelig rigt paa tydelige og korrekte Udtryk, som man paa dette Punkt kan anvende med den fornødne Korthed. Jeg skal ikke indvende noget

imod, at man ikke synes om Ordet „Bødepaalæg“, selv om Ordet „foreløbige“ staar foran — man kunde ogsaa have sagt „betingede“ — men man kunde vælge andre Udtryk. Man kunde vælge et Udtryk, som rammer Forligstilbudet, altsaa sige „Tilbud“ eller „Opfordring“. Der er jo ikke noget til Hinder for, at man i § 1 kunde sige, at Politidirektøren udfærdiger eller lader udfærdige et Tilbud til den sigtede om at afgøre Sagen ved Erlæggelse af en Bøde eller en Opfordring til den sigtede til at afgøre Sagen ved Erlæggelse af en Bøde. Baade Udtrykket „Tilbud“ og Udtrykket „Opfordring“ vil være fuldstændig korrekt. Senere hen i Loven kunde man saa bruge Ordet „Tilbud“ eller Ordet „Opfordring“, og der, hvor man taler om det vedtagne Forelæg, kunde man sige „den vedtagne Afgørelse“. Der er her i Virkeligheden ganske den samme Korthed i Udtrykkene, som man ønsker at opnaa ved Ordet „Forelæg“. Nu vil man maaske indvende: ja, men man maa saa i det første Punktum af § 1 bruge en længere Sætning, idet man maa sige „et Tilbud“ — eller en Opfordring — „til den sigtede om at afgøre Sagen ved Erlæggelse af en Bøde“ eller noget lignende. Ja, men det er vistnok netop det, som mangler i Udvalgets Forslag. I Regeringsforslaget findes der Udtrykket „et foreløbigt Bødepaalæg“. Der ligger det i selve Ordet, hvad Tilkendegivelsen, Dokumentet, der udfærdiges, gaar ud paa, og det samme er Tilfældet under § 1 Nr. 3, hvor det hedder: „Angivelse af Størrelsen af den Bøde, som paalægges“. Naar Lovforslaget nu bliver trykt i den Form, som det faar, naar det bliver redigeret i Overensstemmelse med de af Udvalget foreslaaede Ændringer, tror jeg nok, at man vil studse noget ved at se, at det er først, naar man kommer længere ind i Lovforslaget, at man egentlig faar noget som helst Begreb om, hvad Ordet „Tilkendegivelse“ og Ordet „Forelæg“ skulle sige. Der tales slet ikke om, at det er en Tilkendegivelse, hvorved vedkommende opfordres til at udtale sig om, hvorvidt han vil erlægge en Bøde. Det ser man ikke en Gang i § 1 Nr. 3, efter at man for at undgaa Ordet „paalægges“ har forandret Ordene „den Bøde, som paalægges“ til „Bøden“. Først i Nr. 4 kommer det indirekte frem, at det, Forelægget gør, er at opfordre vedkommende til at erklære, om han underkaster sig at erlægge Bøden. Jeg henleder Opmærksomheden derpaa. Jeg kan ikke have noget imod, at man anvender Ordet „Forelæg“. Jeg er til-